

Within-Without-Walls

Nieuwsbrief augustus 2017

Beste mensen,

En zo ligt de eerste helft van 2017 weeral achter ons! Tijd voor een update over de werking van Within-Without-Walls vzw. Eerst en vooral dit:

Velen van jullie zullen delen in de vreugde: via de vzw SOL (Solidariteit Om Leven) kan Within-Without-Walls voortaan een fiscaal attest afleveren voor uw giften (als ze op jaarbasis 40 € of meer bedragen). Het gaat wel om twee projectrekeningen, t.t.z. voor Congo of Niger.

Dit is het nieuwe rekeningnummer: **BE11 7350 1646 6948** op naam van SOL vzw - Stijn Streuvelsstraat 7 - 3920 Lommel. Bij de mededeling vermeldt u dan: 'Sanitair Prisons Congo' of 'Project Eau Prison Niger'.

(Voor alle andere steun aan Within-Without-Walls blijft het andere rekeningnummer gelden: BE20 7330 3830 7956, wel zonder mogelijkheid om een fiscaal attest te bekomen.)

Zoals we in de vorige nieuwsbrief aankondigden, laten we voortaan ook stemmen van achter de muren klinken. U hoort gevangenen van hun meest poëtische kant en via Radio Begijnenstraat. Ongetwijfeld laat u zich ook raken door het getuigenis van de nabestaande van een slachtoffer. We belichten ook het werk van Inside-Outside, een zusterorganisatie die zich bekommert om terdoodveroordeelden en levenslang gestraften in de Verenigde Staten. En nu we toch in het buitenland zitten: u krijgt nog een toemaatje van Jan die meer-dan-gewone-gevangeniskost proefde in Milaan.

Veel eet- en leesgenot!

Team Within-Without-Walls

Wie verzoent loopt zelden een blauwtje op

Within-Without-Walls

RADIO BEGIJENSTRAAT

In de gevangenis van Antwerpen krijgen de geïnterneerde mannen en vrouwen een aantal activiteiten samen. Eén ervan is Radio Begijnenstraat, een zelfgemaakt radioprogramma van en door geïnterneerden. Aan de hand van gedichten, interviews en teksten maken we er onze eigen creaties met onze gedachten en gevoelens. Sinds februari is er ook een buitenatelier waar mensen van binnen en buiten samenkomen. Hier gebeurt hetzelfde als in de gevangenis. Iedereen is welkom. Jong en oud, je hoeft niet iets met de gevangenis of met de psychiatrie te maken hebben.

Mijn ervaringen met Radio Begijnenstraat zijn van buiten en van binnen de gevangenis. Ik vind het fantastisch dat zoiets bestaat. Het geeft ons een stem die gehoord kan worden. We leren nieuwe mensen kennen, hebben nieuwe ervaringen. In een buitenatelier eten we eerst samen en leren zo elkaar kennen. Een sessie begint met stemopwarming. Dan krijgen we een tekst waar we verder zelf op mogen bouwen. Onze eigen versie brengen we dan voor de groep. Het is er gezellig en iedereen kan zich gemakkelijk voelen. Ik vind het leuk om via zelfgemaakte teksten mijn gedachten en gevoelens te kunnen delen. We werken altijd met een thema waarop we verder bouwen. Je hoeft geen expert te zijn, ieder werkt op zijn tempo. Ik word gelukkig van Radio Begijnenstraat.

Ik raad iedereen aan om ook eens zulk een atelier bij te wonen. Het is tof, inspirerend en het resultaat is vaak verrassend goed.
Caroline

Meer info : radiobegijnenstraat@gmail.com
Wanneer: Elke eerste en elke derde woensdag van de maand, (gratis) eten. Inloop tussen 17:30-18:00h, repetitie 18:00h - 19:30h

Waar: 'zwart lokaal' in kunstencentrum KAVKA – Oudaan 14, 2000 Antwerpen, www.hell-er.net

MOORDENAARS WORDEN NIET GEBOREN, WIJ MAKEN ZE'

Ik leerde John Rubio kennen, toen hij reeds een tiental jaren in de dodencel in Livingston, Texas zat.

Bij mijn eerste bezoek, najaar 2013, trof ik een eerder schuchtere jongeman, die opvallend blij was dat iemand, uit Europa nog wel, hem kwam opzoeken. Een feest voor iemand die jarenlang verstoken bleef van menselijk contact. Uitzonderlijk en ongewild was ik op de hoogte van zijn misdaad, niet van de minste.

In maart 2003, in Brownsville (Tx) , één van Amerika's armste stadjes vlakbij de Mexicaanse grens, vermoordde John samen met zijn toenmalige vrouw, hun drie kleine kinderen. Voor de media en de inwoners van Brownsville was hij zonder meer een monster. Zijn eigen pro deo advocaat noemde hem een leugenaar en toen hij op deathrow arriveerde werd hij beschimpt en vernederd. Voor sommige van de bewakers en voor een aantal medemakers was doodstraf niet zwaar genoeg. Voor hen was John een onmens waar ze hun eigen haat en

Within-Without-Walls

frustratie op konden botvieren. Zij pestten hem zodanig dat hij amper zijn cel durfde verlaten om te douchen. Niemand scheen oog te hebben voor zijn ziek brein ten gevolge van FAS (foetaal alcohol syndroom) Zijn moeder was zwaar alcohol- en drugverslaafd tijdens de zwangerschap. In zijn jeugd en jongvolwassenheid domineerden armoede, verwaarlozing en geweld. John was vaak depressief en bang voor allerlei demonen die hem dwongen tot de meest afschuwelijke daden. Die bezetenheid is voor John ook de enig mogelijke verklaring voor zijn daden. Zijn zwaarste straf is niet de doodstraf maar het besef dat hij deze feiten pleegde. John is erg gelovig en gehecht aan zijn bijbel. Tenminste één houvast. Hij wil wel geloven in een barmhartige god, maar de moord op zijn kinderen blijft aan hem vreten. Hoe is dit kunnen gebeuren? Demonen en de duivel zijn een realiteit in het leven van John.

Jarenlange eenzame opsluiting in een cel van 2m bij 3m en gebrek aan goede medicatie of begeleiding voor zijn psychische problemen dreigen hem gek te maken. Hij aanvaardt zijn straf maar kampt met het beeld dat de media van hem ophingen. Hij is geen koele, gevoelloze moordenaar, niet een monster dat zijn kinderen vermoordde. Bij elk bezoek vertelt hij lang en in detail hoe liefdevol hij zijn kinderen probeerde op te voeden. Hij glimlacht als hij de eerste stapjes van zijn dochtertje beschrijft.

We zijn nu najaar 2017. Ik bezoek Johnnyboy, dat is zijn nickname, twee of drie maal per jaar. Telkens praten we 12 à 16 uur, achter dik glas en via de telefoon. Het zijn ongelooflijk vervullende en verrijkende gesprekken. Ik luister en probeer te begrijpen. Ik zie een mooie mens achter de gruwelijkste feiten. De mens Johnnyboy ervaar ik, voel ik aan, vertrouw ik, wil ik zorg voor dragen, heb ik een warme vriendschap mee gesloten. Het verdriet om de slachtoffertjes, de ontgoocheling in zichzelf, de spijt en diep

berouw voor alle pijn die hij aanrichtte, de onmacht om iets te herstellen, dit alles kunnen we met elkaar delen. Maar bij de gruwel van de feiten waarbij de demonen mee in scene komen, daar moet ik passen.

Het is voor mij een totaal vreemde wereld en ik wil ook geen moeite doen om Johnnyboy in die rol te zien. Wat moet ik ermee? Geen enkele straf die mensen kunnen bedenken, zal ook maar iets ten goede aan de feiten veranderen. Bij een executie zal niemand winnen, niet de dader, niet de slachtoffers, niet de maatschappij.

Johnnyboy probeert met vallen en opstaan, zin te geven aan zijn leven in de dodencel. Hij correspondeert intussen met enkele mensen en iemand van de lokale Quakervolgelingen bezoekt hem af en toe. Als ik op bezoek kom, zegt hij, krijgt zijn cel het formaat van een wereldbol. Daar kan ik me wél iets bij voorstellen.

Wie het hele verhaal wil lezen, het historisch kader, gesprekken met advocaten, familieleden, burens en niet in het minst met John Rubio zelf, kan het boek van Laura Tillman kopen.

Laura Tillman (*The long shadow of small ghosts. Murder and Memory in an American city. 'The result is a brilliant exploration of some of our age's most important social issues, from poverty to mental illness to the death penalty, and a profound meditation on the truly human forces that drive them.* ' ISBN: 978-1-4721-5212-1)

Wie zelf wil schrijven met een terdood- veroordeelde in Amerika kan terecht op:

www.stichting-inside-outside.org

email: inside-outside@planet.nl

Agnes Steenssens

Within-Without-Walls

SCHRIJVEN MET AMERIKAANSE TERDOODVEROORDEELDE EN LEVENSLANG GESTRAFTE GEVANGENEN

Inside-Outside (IO) is een Nederlands-Belgische onafhankelijke stichting die bemiddelt voor Amerikaanse terdoodveroordeelde en levenslang gestrafte gevangenen die willen corresponderen. Uitgangspunt is de schending van mensenrechten zoals in artikel 3 en 5 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens vermeld. Dit jaar bestaat Inside-Outside 25 jaar.

Gedurende al die tijd hebben zij voor enkele duizenden gevangenen een *penpal* kunnen vinden in België en Nederland. De vraag naar schrijvers groeit nog steeds aan. Agnes Steenssens trekt binnen onze vzw de kar van de terdoodveroordeelden en zij is ook contactpersoon voor Inside-Outside Vlaanderen. Daarom ook een warme oproep naar de lezers om te beginnen schrijven en zo de eenzaamheid van de dodencel te doorbreken. Alle info op www.stichting-inside-outside.org, inside-outside@planet.nl
Vermeld: contactpersoon Agnes

POËZIE

Kaartjes, verzonden door een nobele onbekende

mijn nobele onbekende
Je kaartjes geven kleur aan dit grijze bestaan
Je kaartjes toveren een glimlach op mijn gezicht
Je kaartjes maken mij nieuwsgierig naar de inhoud
Je kaartjes, altijd een verrassing
Je kaartjes, een tegenpool voor het monotone van elke dag
Je kaartjes vol vergezichten doen me wegdromen
Je kaartjes nemen me mee in de sfeer die ze uitstralen
Je kaartjes, altijd een extraatje
Dank je wel, nobele onbekende
Dank je wel, postbode

W. – Gevangenis Hoogstraten

Within-Without-Walls

GETUIGENIS VAN EEN NABESTAANDE

Mijn naam is Annemie en bijna zes jaar geleden werd mijn broer Robert vermoord. De dader werd veroordeeld tot 20 jaar gevangenisstraf. Ik had nog nooit over slachtoffer-dader-bemiddeling gehoord tot er in juli 2014 een brief van vzw Moderator in mijn bus viel. De dader had hen op eigen initiatief gecontacteerd om een bemiddelingsprocedure te starten. Ik begreep niet meteen de bedoeling hiervan maar mijn nieuwsgierigheid was wel geprikkeld. Mijn familie reageerde verontwaardigd en vond zijn toenadering erg ongepast. Maar ik ben wel op zijn aanbod om te bemiddelen ingegaan. Er werd een gesprek geregeld tussen de dader en mezelf in de gevangenis van Beveren. De bemiddelingsdienst ging stapje voor stapje te werk. Er werd met zorg naar mij geluisterd en naar wat mijn verwachtingen waren. Er werden nog enkele praktische afspraken gemaakt en dan was het aftellen tot onze ontmoeting. Geflankeerd door bemiddelaars Lien en Filip trok ik naar het gesprek. Ik voelde me totaal niet zenuwachtig; er kwam zelfs een soort van rust over mij. De dader zat al aan een tafeltje te wachten toen ik in het kille zaaltje binnenkwam. Hij stond op van zijn stoel en gaf me een hand. In die handdruk zat zoveel gevoel en spijt - lichaamstaal liegt niet volgens mij - dat ik wist dat ons gesprek wel los zou lopen. Al het uiterlijke vertoon van tijdens het assisenproces was verdwenen. We hebben ongeveer twee uur en een half gebabbeld en nog waren we niet uitgepraat! Het was een sereen en open gesprek waarin we in alle eerlijkheid en met respect voor elkaar konden praten maar ook konden luisteren naar elkaar. Een gesprek waarin we evenwaardige gesprekspartners waren en niet meer dader of slachtoffer. Een gesprek dat we allebei broodnodig hadden om verder te kunnen met ons leven, om te **HERSTELLEN** van die vreselijke gebeurtenis die ons verbond. Voor mezelf is de bemiddeling, met ons gesprek als hoogtepunt, het mooiste geschenk dat de dader mij kon geven. Hij heeft er voor

gezorgd dat ik niet verbitterd werd of verzuurde. Ik geloof heel erg in 'een tweede kans' en door de bemiddeling ben ik er nog meer van overtuigd dat de dader die tweede kans verdient. Ik kan hem vergeven. Daardoor wordt mijn verdriet niet minder erg maar wel een pak minder zwaar om dragen. Onze bemiddeling was en is nog steeds voor mij het spreekwoordelijke 'geschenk uit de hemel'.

IN GALERA

Ik had het enkele jaren geleden opgepikt uit een krant: 'Ga eens eten in het sterrenrestaurant van de gevangenis van Milaan'. Heel af en toe moet je de pers au sérieux nemen. Omdat de zomerweek over *restorative justice* dit jaar in Como doorging, bleef ik een extra dag in de regio om de Italiaanse keuken-achter-tralies met eigen tong te proeven.

De gevangenis van Bollate bevindt zich buiten Milaan. Het buurmeisje is het gigantische terrein waar de Expo in 2015 haar tenten opsloeg. Van het reusachtige maar desolate treinstation Rho waad ik moederziel alleen over de expo-esplanade. Ik loop er verloren. Ondertussen is het 19h geworden. Mijn reservatie in het gevangenisrestaurant is om 19.30h. Van de overgebleven security guards op de

Within-Without-Walls

tentoonstellingsruimte is er niet een die weet waar de gevangenis zich bevindt, laat staan het restaurant. Het is al even moeilijk om de expo buiten te geraken als de gevangenis binnen.

Uiteindelijk geraak ik de ene afspanning over en de andere afspanning onder. Het beton van Bollate is zoals bij alle gevangenissen maar de ramen zijn in rood-groen-geel-rood geschilderd. Het verschil zit m' vaak in een likje verf. En er zijn ook de speeltuintjes voor het familiebezoek. Daar is op dit avonduur geen sprake meer van.

Een vriendelijke cipier – hij zal zich straks als Gianni voorstellen – sommeert me nog even plaats te nemen in de wachtzaal. Een kwartier later word ik opgehaald door afgeborstelde leerlingen van de Italiaanse Piva-school. Ik ben de eerste klant. Op de website van In Galera had ik al leuke kiekjes gevonden van het interieur van het restaurant (<http://www.ingalera.it/en/restaurant.html>) maar je moet het met je eigen ogen gezien, met je eigen neus geroken en met je eigen smaakpapillen geproefd hebben. Zelfs al is dit gevangenis nr. 199, ik moet wennen aan de botsing, sorry, ontmoeting, tussen twee werelden: de justitiële en de culinaire.

Soni breekt het ijs. Omdat er verder nog geen kat is, kan ik met de ober-achter-tralies heerlijk babbelen. Niet één keer valt hij uit zijn rol. Hij is gigantisch professioneel en oeverloos charmant. Zijn Engels is beter dan mijn pasta's en als ik hem zeg dat ik vanmiddag op de Belgische radio gesproken heb over 'In Galera' is zijn aandacht oprecht. Ondertussen draagt hij *il coperto* aan, spuitwater in een elegante glazen kruik en een glas witte wijn van de bovenste plank. Soni surft al gauw mee op gevangenisverhalen van alle continenten en zegt dat hij me straks wil introduceren bij *donna* Silvia, de manager.. Het interieur is in balans. Strak, ietwat modern, maar verre van prisonkoel. Er is gekozen voor een duo van olijfgroen en

benzineblauw. Het plaatselijk licht is juist gericht en de tralies – dat valt me nu op – zijn ruitgewijs (als op een Limburgse vlaai) waarmee ze de allure van tralies verliezen. Aan de muren en de pilaren hangen ingekaderde posters van films. U raadt het al, 'Fuga da Alcatraz' om er maar één te noemen. Clint Eastwood is lange tijd mijn enige compagnon tot het restaurant zich vult met een Russische familie (opa, baboushka en kleinkinderen inclusief), een verliefd koppel uit Rome, een uit Duitsland en een groep die kan doorgaan als de Milanese Zilveren Passer. Nee, dit is geen baancafé. Silvia zal me straks vertellen dat *qualità* hoog in haar vaandel staat.

Soni – in gestreken wit hemd, zwarte gillet en met blinkende schoenen - serveert me aubergines met munt en mozzarella. Water en brood zijn nu mijlenver hier vandaan. De Italiaanse keuken heeft me al vaker pootjelaap gezet en ik geef toe dat ik vandaag nog minder objectief ben, maar voor deze smaakcombinatie pleeg ik een moord. Mmmmm. De risotto met saffraan is iets te zoet waardoor hij concurreert met Vlaamse rijstpap maar als de weg naar de hemel langs de gevangenis loopt dan zeker langs Bolatte.

Ineens weet ik het: hier moet ik met minister Geens eens komen eten. Of met de gevangenisdirecteur van Antwerpen. Of Hoogstraten. In dat kasteel moet toch ook zo'n project van de grond te krijgen zijn.

Within-Without-Walls

Ondertussen is een andere gevangene die zich heeft opgewerkt tot sommelier danig in de weer bij de Russische familie. Hij zit met zijn neus in een van de glazen die hij van een elegant karretje haalt en behandelt de wijn met fluweel. Hij draait 'm in het glas als masseert hij *una signorina*. En Eastwood zag dat het goed was.

Waarom voel ik me hier zo goed? Het moet te maken hebben met de gesloopte muur. De buiten- en binnenwereld zoenen elkaar in een culinair hoogstandje. De obers zijn de leukste jongens en de gasten zo normaal als wat.

Silvia zet zich bij mij aan tafel. Nooit eerder heb ik deze *signora* gezien maar de Zilveren Passer zou zweren dat wij elkaar al jaren kennen. Onze verhalen en onze passie zijn herkenbaar. Ik vind haar een zalig mens! Voor mijn part bombarderen ze haar tot minister van justitie en horeca. '67% is het recidivecijfer in Italië,' geeft ze me mee. 'Hier in Bollate met o.a. het restaurantproject bedraagt het hooguit 20%.' Deze gezellige Castifiore had en heeft een cateringbedrijf waarmee ze goed boert en vond dat mensen in detentie een tweede kans moeten krijgen. 'In de voorbije veertien jaren hebben we zo'n 750 feesten verzorgd. Van bruiloften tot op ministeries.' 'Euh, pardon,' gooi ik op. 'Met gevangenen? Buiten?' 'Si, si,' zegt Silvia parmantig. 'In het begin gingen de cipers nog mee. Nu hoeft zelfs dat niet meer.' Al voegt ze er pittig aan toe: 'Sommige gevangenen vragen een terugkeer naar de tijd dat de bewakers megingen. Die zijn minder streng dan deze madame.' En ze lacht met zichzelf. 'Een gevangene zei dat hij het eens wat anders vond om met witte handschoenen zalm op te dienen dan er een geweer mee vast te houden.'

'De magie,' zegt Silvia, 'is dat je mensen – en dus ook gevangenen – iets geeft waar ze trots op kunnen zijn.' Effectief. Soni blinkt even hard als zijn schoenen. Zo ook David die erbij komt staan. Hij is vanachter zijn

fornuis gekomen. De Sergio Herman van Bollate. Ooit kookte hij voor de first class-passagiers bij Alitalia, Air France en nog zo'n hoogvliegers. Welke suiker hij in de erwtensoep heeft gedaan weet ik niet, hij broemt in alle geval en ondertussen al ettelijke jaren. 'Koken is mijn leven,' zegt hij. Voor Silvia en de klanten mag ik maar hopen dat David nog lang moet zitten.

Zeg niet zomaar toetje tegen de Piña Colada sherbet. Het is geleden van in Congo dat ik in de gevangenis nog ananas at. Het valt me op dat de textuur van een ananas-schil behoorlijk op het ruitwerk van de tralies lijkt.

In de toiletten hangt een poster van de film 'Cesare deve morire'. Die documentaire heb ik ooit nog voor de radio verslagen. Ook de wc is om 'u' tegen te zeggen. Kraakproper, met bloemen en sensorkraantjes. Maar ik geraak er verdorie in opgesloten. Is alles zo feilloos verlopen, en om een of andere reden krijg ik de deur van het toilet niet meer open. Het zal je maar overkomen dat je vastzit in het toilet van een gevangenisrestaurant. Ik vind het een behoorlijk afgang maar straks zal ik kunnen stellen dat ik er door een gevangene bevrijd werd.

Met David en Silvia wisselen we nog adressen uit, boeken en namen, en de belofte dat ik terugkom met *il ministro belga della Giustizia*.

'Zal ik een taxi bellen?' vraagt Silvia die maar al te goed weet dat je hier achter het hoekje de tram niet kan nemen. Maar ik bedank ervoor. Een wandeling van twee kilometer naar het treinstation is een prima *digestiva*. 'U mag de rekening brengen,' bereid ik het afscheid voor. Maar Silvia en David knikken nee. Hoe kan dat nu? Ze kunnen het onmogelijk afgesproken hebben en toch reageren ze spontaan en unaniem. 'Voor u geen rekening.' Ik kan mijn tranen niet bedwingen.

'*Grazie mille*' maar mille vind ik goedkoop.

Within-Without-Walls

'GEVANGENEN OMARMEN' KRIJGT
VERVOLG. NU IN SANTIAGO DE CHILE!

'81 Razones para Vivir', de organisatie waarvan sprake in de eerste hoofdstukken van Hotel Pardon hebben laten weten dat ze het idee van 'Gevangenen omarmen' hebben opgepikt en zondag 27 augustus 2017 de grote gevangenis van San Miguel in Santiago de Chile zullen omarmen. We zijn uitgenodigd ☺

(Vertaald uit het Spaans)

'De werkelijkheid van gevangenis is van een ondraaglijke onwaardigheid. Velen van ons weten dat de ellende en het geweld zich manifesteren in de gevangenis. We weten het, we kennen het, we hebben het gezien en gehoord. Hier tegenover willen we een geste stellen van profetische aanklacht en een oproep voor solidariteit, gerechtigheid en vrede. We willen omarmen.

We roepen op om op 27 augustus om 12 uur te verzamelen naast de gevangenis van San Miguel voor een moment van herdenking, van ontmoeting, van zang en bezinning. Het hoogtepunt van de activiteit zal een omarming zijn: we nemen elkaar bij de hand en omsingelen de gevangenis. We willen een fundamenteel vredelievend gebaar stellen vertrekkend vanuit de geweldloosheid. In een cultuur waarin gevangenen bij het sociale afval worden gezet, waarin ze niet alleen gemarginaliseerd en uitgesloten worden maar ook veracht en mensonwaardig lijden, willen wij ons manifesteren en aan de

natie zeggen dat deze mensen ons ten diepste aangaan. We willen zeggen dat hier mannen en vrouwen gevangen zitten die onze broers en zussen zijn. En dat onze liefde de muren, tralies en grillen overstijgt. We willen niet alleen de mensen omarmen die in de gevangenis verblijven maar ook de structurele onrechtvaardigheid aanklagen die armen gevangen houdt en een maatschappij ondersteunt van marginaliteit, geweld, uitsluiting en ongelijkheid. De omarming is een uitdrukking van een nieuwe maatschappij waar gerechtigheid en vrede heersen.

Daarom is het een daad van openbare aanklacht dat een geweten wil schoppen en bijdragen tot een culturele verandering voor een land zonder wegwerpmensen. Kom met je hele familie!

Ondertekend door 10 organisaties
([Vicaría de Pastoral Social Caritas](#)
[Hogar de Cristo](#)

[81 Razones](#)

[Leasur ONG](#)

[CUI - Centro Universitario Ignaciano](#)

[CVX Jóvenes Santiago Chile](#)

[Colectivo Lucila Godoy Alcayaga](#)

[Observatorio Social Penitenciario](#)

[ONG CONFAPRECO](#)

GRAP- Grupo de Reflexión y Acción por la Paz)

Tip: Als blijken van solidariteit kunt u op zondag 27 augustus om 18h Belgische tijd (12h in Chili) een kaars aansteken of uw gele lintje nog eens opspelden. Zo zijn we verbonden met mensen achter tralies in Chili en wereldwijd.

Within-Without-Walls

En dan nog dit:

SAVE THE DATE

Vorig jaar bestond Within-Without-Walls 10 jaar. We zouden dat toen vieren met een symposium in het TPC (Groenenborgerlaan, Wilrijk). Door de plotse herstructurering van een externe sponsor zagen we ons genoodzaakt het evenement te verdagen. Met vreugde kunnen we nu aankondigen dat we in de namiddag van 2 december 2017 met u heel graag 'WWW 10 jaar +' vieren op dezelfde locatie. Gelieve die dag alvast in alle tinten blauw in uw agenda te noteren.

Dank voor alles! Heel graag tot de volgende keer.